

Ели и Деси бяха добри приятелки. Заедно ходеха на училище, дори стояха на един чин. И двете бяха отличнички. Учителите ги сочеха за пример, защото винаги имаха написани домашни и прилежно учеха уроците си. Те не се разделяха дори в междучасията, а заедно тичаха навън, за да играят на двора. Забавляваха се и непрестанно се смееха.

Но двете имаха лошия навик да се подиграват на другите деца, които не бяха отличници като тях. Щом седнеха на пейката в двора, започваха да шушукат и като сочеха този и онзи, присмиваха се. Другите деца ги отбягваха и не желяеха да дружат с тях.

Но случи се така, че Ели се представи по-добре на контролната по математика, а Деси по невнимание беше объркала една задача. Но Ели вместо да успокои приятелката си, присмя ѝ се, че не е могла да реши една елементарна задача. Деси много се огорчи и търсеше повод да си върне за обидата. Скоро се оказа случай Ели да е забравила да изпълни едно свое обещание и Деси ѝ отправи обидни думи и каза, че тя не може да бъде вече нейна приятелка.

Двете ходеха сами на училище, стояха на един чин, но не си говореха. Изчезна веселият им смях, лицата им посърнаха. Нещо тежеше в душите им, но те не искаха да признаят вината си. Напротив, при всеки повод си отправяха гневни погледи. Другите деца забелязаха това и се чудеха, как двете толкова големи приятелки сега не искат да се гледат.

Майката на Ели, която виждаше, че дъщеря ѝ не е така жизнерадостна както преди, повика я и поговори с нея за случилото се. Ели се разплака и сподели колко тежко я обидила Деси и, че не желяе повече да дружи с нея. Майка ѝ я накара да се замисли, дали сама не е оскърбила с нещо приятелката си. Майката на Ели посъветва дъщеря си да поиска прошка от своята приятелка и всичко ще бъде като преди. *„Хората често грешат и се карат, но не бива да забравяме какво ни учи Господ – да се обичаме и да си прощаваме. А щом се помирим, Господ връща радостта в сърцата ни”* – каза ѝ тя.

Ели се замисли над тези думи. В душата ѝ се бореха различни чувства. От една страна не можеше да забрави обидата, а от друга искаше да отхвърли тази тежест, която притискаше душата ѝ. Тя виждаше своята вина, задето се присмя на Деси. Чудеше се дали Деси ще ѝ прости. Затова реши да ѝ нарисува една картичка, а вътре написа: *„Прости ми за обидата! За мене нашето приятелство е по-важно от всичко!”*

Щом отиде на училище, видя Деси да стои тъжна на чина. Подаде ѝ картичката с разтуптяно сърце и зачака. Деси я отвори и след като я прочете, много се развълнува. „*Прощавам ти! И ти ми прости за лошите думи!*” – каза тя. Двете приятелки се прегърнаха щастливи. Никога преди не бяха изпитвали такова облекчение и радост.

Те разбраха колко голямо зло са обидите и колко голямо чудо е прошката. Решиха повече да не се присмиват на никого. От този ден те бяха пример не само с отличния си успех в училище, но и заради добрите си сърца.

